

זכור לי בואו של אביו של ד"ר מלכין מروسיה. האב היה יהודי זקן. אך אצלנו לילה אחד ולמהרת המשיך לראש-פינה, שם גר בנו, ד"ר מלכין.²³

הכניסה הראשית לאرض הייתה דרך נמל יפו. הבאים היו מקבלים פתק אדום לשהיית שלושה חודשים בארץ. חלקים טמעו את הפתק ונשארו. רבים חזרו. יש לזכור שלפני מלחמת-העולם הראשונה לא היו עדים פספורטיים). הייתה תנועת עולים הולך וחזרו. היו שבאו לראות את הארץ, לראות בלבד, וחזרו. אבסורד לומר היום שהיתה "ירידה".

למשל מנין שוחט, אחת הדמויות הדגולות, באה בסץ הכל לביקור קצר אצל אחיה שהיו כאן, ונשארה בארץ. ברוסיה הייתה רבולוציונית פעילה. כאן הפכה לציונית והיתה לאחר מכן ממנהינות תנועת הפועלים בארץ.

ומי הם ה"יירדים" של העליה השנייה?

העליה החדש של אז הייתה יושב רעב ברחוב בפתח תקווה, ומחכה עד אשר מגיע אחד האיכרים שלוקח לעבודה קודם כל את הערבי... לא כל אחד יכול להיות לעמוד בזה.²⁴

איך הגיעו אלינו מכתבים איני זכר במדויק. נראה שליח היה מביא את הדoor מנידידה.

לשלוח מכתבים ממטולה היו מחייבים להזמנות שימושו הולך לנידידה. תלגרמות היה מביא רץ מיוחד.

חלוקת הדואר הייתה על ידי "קפיקוטליות", ציונות של מדיניות באזורה היה דואר טורקי ודואר אוסטרי. היה מקובל שהדואר האוסטריאמין יותר.

אדמות ושטחים
היציאה לנידידה, היא מרני עיון, עירת המחו, הייתה בסוף הרחוב של המושבה.

הדרך יצאתה את עמק עיון והגעה לעיירה בקו ישר. דרך נספת הייתה לרגלי הרים ובחורף השתמשו בדרך זו (אותה דרך עתיקה שהזכירנו).

הדרך חילקה את העמק לשניים ונמס החקלאות הייתה שונה בשני חלקיו של העמק. זאת מפני שבחלק אחד היה ניקוז של נחל התנור ואילו החלק השני היה סגור ללא ניקוז. חלק זה של העמק נקרא בפי העربים "טווייל". המים